

950.

U s t a w a

z dnia 26 września 1922 r.

o przyznawaniu nagród za zwalczanie przemytnictwa.

Art. 1. Osoby, przyczyniające się do zwalczania przemytnictwa, otrzymują, według zasad niniejszej ustawy, ze Skarbu Państwa nagrody pieniężne bez względu na to, czy miały bezpośredni obowiązek zwalczania przemytnictwa, czy też takiego obowiązku nie miały.

Art. 2. Do nagrody dopuszcza się tak osoby, które współdziałały fizycznie w ujęciu przestępcy lub przedmiotu przestępstwa (towaru, waluty), jak również osoby, które w inny sposób przyczyniły się do wykrycia przestępstwa; w szczególności udzielać się będzie nagród również osobom, które doniosły władzy o przestępstwie, udzielając jej takich wskazówek, że wykrycie przestępstwa niewątpliwie ich doniesieniu przypisać należy.

Art. 3. Od otrzymania nagrody wyklucza się osoby, które przestępcę do popełnienia przestępstwa namówiły, albo też zapewniły mu pomoc lub bierne zachowanie się przy popełnianiu przestępstwa, które wogóle były współwinnymi uczestnikami lub pomocnikami przestępstwa.

Art. 4. Nagrody za doniesienie przyznaje się pod warunkiem, że donoszący wykrył władzy swoją osobę (nazwisko) przed wykryciem przestępstwa; doniesienia bezimienne (anonimowe) nie uzasadniają przyznania nagrody zgłaszającemu się następnie donosicielowi.

Art. 5. Przyznanie nagrody następuje niezależnie od zasądzenia przestępcy i wogóle przed rozstrzygnięciem sprawy.

Art. 6. Nagrody zależnie od większej lub mniejszej zasługi danej osoby oraz ważności przestępstwa, a przede wszystkim od tego, czy przytrzymano tak przestępcę, jak również przedmiot przestępstwa, czy też tylko ten ostatni, przyznaje się w następujących procentach od wartości szacunkowej przytrzymanego towaru, względnie sumy przytrzymanej waluty:

- a) w razie przytrzymania tak przestępcy, jak również przedmiotu przestępstwa — od 40 do 75% wartości przemytu;
- b) w razie przytrzymania samego tylko przedmiotu przestępstwa — od 30 do 60% wartości tegoż.

Art. 7. Jako wartość szacunkową towaru przyjmuje się cenę tegoż na najbliższym rynku w handlu hurtowym. Oszacowania dokonują określone w art. 10 komisje, które w wypadkach wątpliwych zasięgają potrzebnych w tym celu informacji.

Art. 8. Jeżeli w jednym i tym samym wypadku wykrycia przestępstwa przyznaje się nagrody więcej niż jednej osobie, nie może łączna suma tych nagród przekraczać kwot, obliczonych według zasad art. 6 i 7. Podział oznaczonej w ten sposób sumy

następuje wedle stopnia zasługi każdej pojedynczej osoby.

Art. 9. W wyjątkowych wypadkach przyznawać się będzie nagrody również za przytrzymanie osób, przekraczających granicę poza ustanowionymi urzędownie punktami przejścia, lub wogóle w sposób nielegalny, choćby nie przytrzymywano równocześnie towaru (waluty). Nagrody te przyznaje się w wysokości od 2,000 do 15,000 mk.

O ileby następnie okazało się, że osoba taka przekroczyła granicę w związku z przemytnictwem towaru i towar ten przytrzymano, przyznać można dodatkową nagrodę według zasad art. 6 lit. a) z potrąceniem sumy już przyznanej.

Art. 10. Do przyznawania nagród powołuje się specjalne komisje przy urzędach celnych, złożone z trzech członków, a mianowicie:

- 1) z naczelnika urzędu celnego, względnie jego zastępcy — jako przewodniczącego;
- 2) z dowódcy miejscowego oddziału bataljonów celnych, względnie jego zastępcy, albo też komisarza straży celnej w siedzibie urzędu celnego, względnie jego zastępcy, albo wreszcie kierownika miejscowego oddziału kontroli skarbowej, względnie jego zastępcy — zależnie od tego, czy do strzeżenia odnośnego odcinka granicy powołane są bataljony celne, czy straż celna, czy też kontrola skarbową;
- 3) komendanta miejscowego posterunku policji państwowej, względnie jego zastępcy.

Posiedzenia tych komisji odbywają się w takich odstępach czasu, by przyznanie nagrody w każdym poszczególnym wypadku nastąpiło nie później, niż w dwa tygodnie od dnia wykrycia przestępstwa.

Uchwały komisji zapadają większością głosów; w razie rozbicia się głosów co do wysokości nagrody, uważa się za przyjęty ten wniosek, za którym głosował przewodniczący.

W posiedzeniach komisji nie może brać udziału osoba, która rości sobie prawo do przyznania nagrody ze sprawy, traktowanej na tem posiedzeniu.

Art. 11. Gdyby suma, przyznana przez komisję tytułem nagrody, względnie nagród, za jeden i ten sam wypadek wykrycia przestępstwa (art. 8) przekraczała kwotę 250,000 mk. wypłaca urząd celny nagrodę narazie tylko w kwocie 250,000 mk. i przedkłada sprawę Ministerstwu Skarbu (wprost) celem uzyskania pozwolenia na wypłatę reszty przyznanej nagrody. W tym wypadku Ministerstwo Skarbu może zmienić uchwałę komisji jedynie co do nadwyżki ponad wypłaconą już sumę.

Gdyby przewodniczący komisji miał w pewnym wypadku wątpliwość, czy nagroda może być wogóle przyznana, albo czy towar nie oszacowany za wysoko, może wstrzymać wykonanie uchwały i przedkłada sprawę natychmiast do decyzji Ministerstwu Skarbu ze swoim wnioskiem, podając powody swoich wątpliwości.

Uprawnienia, wynikające z niniejszej ustawy dla rzeczonych komisji, względnie dla Ministerstwa Skarbu,

może Minister Skarbu przekazać, według swego uznania, władzom celnym lub skarbowym I względnie II instancji.

Art. 12. Przeciw orzeczeniu komisji nie przysługuje żaden środek prawny.

Art. 13. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu, a o ile zarządzenie miałyby dotyczyć bataljonów celnych, to w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, lub Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 14. Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i z tym dniem traci moc swoją obowiązująca ustawa tymczasowa z dnia 19 grudnia 1919 r. o przyznawaniu nagród za pomoc w zwalczaniu przemytnictwa (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 2, poz. 9), oraz wszelkie wydane na jej podstawie rozporządzenia.

Marszałek: *Trąmpczyński*

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*
